

Emanuel Vejnár – Sběrka básní

• 16.12.2010

Tichá síla, co mě žene dál,
skrytá touha, co neopustí chrám.
Tisíc slov a perly v srdci,
zahltím tě v jedné noci.

• *O přátelích*

Malé vesmíry kolem nás,
suhvězdí našich přátel,
otáčíme se k nim zpředu či v bok,
velký vůz bude jen jeden z vás.

Planetky cestují sem a tam,
magnetickou silou drží krok,
dnes najdou se a zítra
promění se v hvězdný prach.

• *O ženách*

Věčný pramen inspirace,
kouzlo tvarů kombinace,
mnohých zaoblení agregace,
častý důvod situace
parciální levitace,
pro mnohé z nás komplikace,
někdy také deviace.

Krásy boků, ladnost chůze,
výška tónů sborů níže,
nedívám se nikomu,
kdo ženu chce za ženu.

• *O fejsbuku*

Na fejsbuku hemží se to lidmi,
to a tamto i tohle se mi líbí.
Co nejvíce přátel mít,
blbostmi je obšťastnit.

O pomoc ve hrách prosím, jsem in,
do stáda zapadnu lépe než Fin.
Komentý nepíšu, protože vím,
že blbý jsem a už to nezměním;)

• *Sám*

Ač s druhými jsem, přesto sám,
v titulech knihovny nepatrný cár.
Ač rád se bavím, nevýskám,
v ulicích míjím další šťastný pár.

Ač snažím se, jen přemítám,
pod nohou kácí se další pevný trám.
Ač rád se dívám, oči zavírám
a v myšlenkách svých
životem proplouvám.

• *Vstávání*

Nad hlučným rámem slunko vychází,
rachot aut slyším z povzdálí,
děti do školy vyskají.
Nechce se mi vstávat,
chtěl bych pořad snít.

Zase pondělí, vše znovu začíná.
Hlava spala by dál, leč tělo odmítá.
Ještě chvíli, poprosím,
obě strany vyzkouším.
A náhle ticho, krásné ticho
a pak se zase probouzím.

• *O mužích*

Na mužích neviděl bych nic špatného,
však znám jednoho fajného:)
Ale pokud si vybrat mám,
ženám radši přednost dám;)

• *Naturalistická*

Když jsem se narodil, bylo to fajn.
Sestřičky říkaly, jaký jsem chlapák,
na pouti životem velký mazák.
Tehdy bylo mi to fuk,
byl jsem ještě malý kluk.
Ale teď o chlapáctví moje fit
není s kým se podělit;)

31.8.2010 • *Závěrem*

Zbaven iluzí, krásných představ.
Svých tužeb obětí, tvých rysů tleskač.
Co srdce nemělo, bolet ho nebude.
Co duši chybělo, ptát se tě nebude.

25.8.2010 • *Důvěrná*

Chtěl bych být čechrán tvými prsty,
hladit tvou dokonalou tvář,
nechat se lechtat tvými vlasy,
s tvým ouškem se pomazlit.
Dechem tvým sytil bych svou vášeň,
tvým polštářem chtěl bych být.

23.8.2010 • *Letní*

Ach to léto svádivé,
v ulicích slečny spoře oděné.
Na cestu zeptal bych se hned
a možná bych si i klek.

Projít se městem vedle ní,
v paprscích slunce vábení.
Ladným krokem opustí mě pak,
klepety naprázdno zastřívám jak rak.

30.7.2010 • *Bilancování*

Byl jsem trochu naivní,
nechal jsem se unést
nadpozemskou bohyní,
svým šarmem mě okouzila,
svým smíchem mě osvěžila.

Snažím se jak můžu, ale stejně vím,
že nepomůže mi to k dámě
mnoha bájných předností,
mnoha skrytých možností.

Kdybych tak byl všemocný,
Apollonův půvab mít,
Héraklovu sílu vzít,
pak bych snad s pomocí Dia
měl, co jsem tolik chtěl..

• *Kam až to může dojít*
Zabil jsem komára,
pil mi krev až do rána.
Pak jsem zabil mouchu,
prudila mě trochu.

Potom zajdu do krámu
a hned vedle salámů,
křičí na mě babka,
ať se šoupnu k regálům,
že chce projet k banánům.
Tož podívám se na ni
a zabiju ji taky;)

• *Olysalá:)*

Úlpsní lysáci zavile vyli,
vylez ven lysačko hned,
nečekej ode mě žádný med.
Mám pro tebe lepší věci,
svou lysou hlavu a pleš přeci.
Kdo má zájem, napište mi,
však lysačky krásné jste vy;)

• *Zimní romance*

První sníh padá a tobě má drahá,
snesu já bílé z nebes.
Nebudu si dávat na čas,
postudím tě po tváři,
pak tě vezmu k oltáři.
Přišly radostně pískají,
lidé nám vesele tleskají.
Už jen zbývá doplnit,
ať příliš netopí...
mohla by ses rozpustit.

• *Zimní krajina*

Krajina sněhem pokrytá,
po čem touží duše má?
Sněhové vločky padají,
mám pokračovat v úsilí?

V dále srnky si šeptají,
prozradilo mě moje tělo, prchají.
Promrzlý na kost však doufám,
že ztracený už nebudu sám.

• *Podzimní mrazivé ráno*

Mrazivým ránem prodírám se sám,
očekávání stírá velkolepý sál,
v lučinách pustých krásné obrazy,
acháty, šperky v kapkách od rosy.

Až jednou slunko nevyjde,
tma se rozprostře, má duše uvadne,
pak doufám, že se znovu objeví,
ta krásná rosa, slzy pamětní.

• *Znaky stáří v našich tvářích*

Jak rád bych vymazal znaky stáří z našich tvář.
Být zas malý kluk, co s autama si hrál,
holčičkou, co na mámu si hrála.
Krásně neposedné děti, jež netuší,
že se jim svět vkrádá do duší.

Člověk chce víc, víc, nejmíc,
avšak málo stačí nám a těžko se to shání.
Šťastný, kdo nalezne to,
do svých dětských let se brzo vrátí.

• *Nechci jen čekat*

Nechci být přítom, až budu stár.
Nechci se dívat, když jsem byl mlád.
Nechci pít vodu, co zkažená jest.
Nechci jíst zbytky po hejnu vran.

Nechci se spálit, nechci jen snít.
Nechci jen čekat, nechci jen být.
Nechci nic slyšet, nechci nic psát.
Nechci být smutný, nechci se smát.
Nechtěl bych tohleto a taky tamto.
Chtěl bych jen po cestě vydat se dál.

• *Sám prchám...*

Sám prchám v polích vyprahlých,
sám prodírám se houštinou,
sám přes kopřivy klopýtám,
sám kapradím se propíltám.

Sám stojím pod tvou oblohou,
sám mlčím a sám vidím, že
sám jsem slabý, že člověk jen
sám neobstojí.

Sám z kopce dolů bežím,
sám málo tomu věřím,
sám už doma zase jsem,
snad radši zapomenu na ten sen.

• *Jarní příroda*

Nepodléhá modním trendům,
svůj styl má ověřený časem,
nikdo si zatím nestěžoval,
nikdo s ní zatím nemluvil.

Kroutím hlavou, jak je stále in,
dnes ti to sekne a vyfukávám pin.
Zkousím ji podplatit, no tak ber,
ale jen zahučí, vzduch pro ni jsem.

Tajemství její nedozvím se asi,
pořád dívám se jí na krataši,
červenobílé mašličky,
rozvázal bych všecičky.

• *Marně se ptám*

Jak napsat to mám, když sám jsem nic,
jak nalézt ta slova, když nemám nic.
Skloňuji v prvním pádě – nic než marnost.
Oslovujeme, voláme, ó marnosti!

Kde jsi? Proč tu jsi? Kdo tě poslal?
Bezradně klopýtám, pády nestačí.
Počítej do sedmi, než kádě začne přetékat,
pak radu ti dám, ráda ti odpovím.

Nechci však čekat, jen trochu na dně jest..
Ovšem ve skutečnosti, už zítra může přetékat.
Ach, jaká to marnost, marnosti!

Zahráváš si se mnou, s námi, s každým.
Jako malé děcko, avšak s mocí krále.
Trůn tvůj, osmý to pád.
Nechci tě znát!

• *Noční setkání*

Až slunce zapadne,
až noc pohltí nekonečné pláně,
pak za svitu měsíce a v záři lamp
poznám tě zblízka.
Jen my dva, v tichém dialogu,
snažím se naslouchat každému slovu,
i když zrovna mlčíš.

Dotýkám se tě, ale nic necítíš,
tvůj pohled mrazivý roztřeše mé ruce,
zas spolu mluvíme, ty stále mlčíš.

Noční závoj zlehka se ti rozevlál,
tvůj šat kouzelně se třpytí,
díky tobě mám ještě sílu k žití.

• *Ztracený v záři lamp*

Smutně dívám se do prázdna,
tma je tu se mnou, tichý společník.
Svit lampy zlehka šimrá arch papíru,
žárovka odvádí svou každodenní rutinu.

Přitahuje pozornost, ono světlo,
nehasnoucí energie,
je tu pro nás, pro všechny, bez rozdílu.
Ty tam v koutě, pojď, ukroj si, vytvaruj mě,
jси teď mým pánem, na nějaký čas.

Až zhasnu, bude pozdě, pamatuj.
Vím, že si to nepřipouštíš, tajně doufáš, nechceš,
avšak déšť jednou všechno spláchne,
můj stín na tvé tužce se rozplyne.
Já tohle znám, avšakám to tisíce let,
teď to jinak nebude.

Tak pojď a hraj si se mnou.

• *Chtěl bych napsat báseň*

Chtěl bych napsat báseň, co na všechno odpověď dá,
co osloví a zaujme, k zamyšlení přiměje.
Chtěl bych napsat báseň, co přečtete si vícekrát,
otisk ve vzdálených duších mít je lepší, než víno sám pít.

Chtěl bych napsat báseň, jež vybaví vám vzpomínky,
první krůčky dítěte, radost matky, pyšný pohled tatky,
první cesta do školy, první schůzka v dílně,
první úspěchy a pády, za rohem šablony a řády.

Chtěl bych vědět, proč musí to tak být.
Proč bílá labuť neobstojí mezi třpytivými pávy?
Proč ženeme se za tím vším a chceme pořád něco měnit?
Proč druhé neposloucháme a před cizími bojíme se mluvit?
Proč krásní mohou vše a jiní nemají čím chleba solit?

Vzdělanou báseň chtěl jsem psát,
místo toho musím se jen ptát.

• *Běh se zavřenýma očima*

Plížím se tiše, po špičkách,
v naději, že uzřím tvou krásu,
kterou tak pečlivě ukrýváš,
kterou tak dobře sama znáš.

Utíkám po schodech,
dech usilovně popadám,
prach kolem mne víří,
srdce buší, mozek tuší.

Slyším hlasy, běžím dál,
zase hlasy,
ozvěna to není,
v rytmu stále zněj.

Vyčerpán vyběhám poslední patro,
zastavím se.
Najednou ticho,
jen srdce buší a klid v duši.

Rozhlédnu se okolo,
mám se vrátit, zůstat?
Slyším zvuky, jiné zvuky,
otevřu oči a zklamaně
vstávám z postele..

• *Očekávání nesplněného*

Tiché výkřiky do prázdna,
s ozvěnou se vracejí,
v chladných zdech se ztrácejí.

Očekávání ukrytého.
Nesmělé pohledy stranou.
Kamenná společnost
jen zavrtí hlavou.

Očekávání toho druhého.
Vynutit pocity nelze.
Na stejném poli
orat v bílém stejnokroji.

Očekávání samozřejmého.
Den za dnem vzdálenější,
s nechutí cokoliv říkat,
jen stát a čekat,
jen čekat.

• *Budem se smát*

Budem se dívat, budem se smát,
budem se vnímat, budem se ptát,
budeme kývat, budeme vlát,
budeme zpívat, budem si hrát.

Budeme mlčet, budeme zrát,
budeme jeden, budeme pár.
Budeme šťastni, budeme žít,
budeme hýřit, budeme síť.
Budeme rodit, budeme prát,
budem se starat, budem se hřát.

A budem se pořád smát,
ač hynout budem, budem znát,
že někdo další bude rád
na tomto světě pobývat..

• *Poetická procházka*

Ovocným sadem zlehka vznáším se,
vůni stromová zhluboka nasávám.
Trochu níže raději slétávám,
zralost plodů po hmatu poznávám,
měkké jsou a chutné..

• *Lodka bouří zmítaná*

Málo mám a málo znám
a snad nikdy se nedočkám,
na hladině poklidné
chvění plachet bouřlivé.

Vlny přes loď překlápí se,
v pravidelném rytmu bijí,
vítr věje a paluba chvílema mizí.

Přivaly vody se stupňují,
kajuta pomalu je plná,
jediná tříška nezůstane suchá.

Lodka bouří zmítaná,
oceán neúprosně syčí,
plachty jsou napnuté,
jak vítr právě fičí.

Obloha zahřmí na poplach,
kapitán s údivem vzhlíží,
kormidlo nechává napospas
všem bleskům z mořských výšin.

• *Z pocitů vypsat se*

Ze svých pocitů vypsat se,
to je to, proč píšem básně.
Nicotným myšlenkám dát řád,
inkoustem zastavit ten spád.
Probdělá noc a síla spánku,
dusivá tma a kouzlo vánku.

Létám, skáču, tančím,
hrstí prázdné klopím.
Vidím, slyším, cítím,
bez lásky jen tuším.
V bouři, mlze, dešti,
chci se s tebou svézt
k pohádkovým ostrovům,
bez kormidla, bez krojů..

Cestou k rozhledně si boty sundávám,
své nohy pošimrat si nechávám.
Divá krajina skví se přede mnou,
čapku raději si nandávám.

Vítr vane, stromy šustí, cvrčkové se předhání,
v potůčku pstruzi se mrskaají a úplněk přichází.
Rozhlednu tma pohltila a mě hezky osvěžila:)

• *Prchavý sen*

V myšlenkách vzdálených hledám svůj kousek štěstí.
Proměny v obrazech jsou lepší než ruch na předměstí.

Představa souznění je zřetelná a sílí.
Nechávám si o ní zdát, do nitra duše malovat.
Spřádáme spolu různé plány, šetříme slovy, známe čáry.
Domnělá blízkost je tak křehká, rozplyne se, jak je lehká.

Chtěl bych jít ještě dále, snad nevadí to dámě.
Závan větru odvrhne ji však mimo mé rámě!

Volám zástupy cherubínů, neber mi ji ještě!
Stahují se mračna bloud, noc čeří kapky deště..
Převozník už neslyší a v dálce vidím ho smát se.
Vem ho das! Zmáčený proklínám svého krutovládce.

Bouře utichá a voda marně se zas valí.
V útržcích zmatených pátrám, kdo byl mou bílou paní.

• *Skrýše promarněných šancí*

Rosteme, zrajeme, stárneme, chřadneme,
proud vody podemílá naše stavy.
Běžíme, křičíme, mlčíme, čekáme,
toužíme, ať se s náma někdo baví.

Krok stranou a hle - skryše promarněných šancí.
Něco nám brání uskutečnit naše cíle.
Hledíme z vysoka a příliš blízko sebe,
uvnitř však nízcí jsme a nevidíme nebe.

• *Sen souznění*

Z údolí bloudění nechám se
krásným slovem vésti
do světa vzdálených, pravdivých a ryzích.
Tam, kde žádných lstivých není
a čistá láska se ještě trochu cení.
Šepot bystřin a vůně luk, veškeré to jmění.

Kde neválcí se a nevzlyká,
neprosí a nestýská.
Proměna času.
Na stránkách z jeřabin
poslouchám skřivanovu hlasu.

Šelest větří a nařkání kmenů,
melodie z Dalmácie, nekonečná symfonie.
Nad obzorem zapadá žehnající záře,
stíny mizí a nic už není cizí.

Na cestě k domovu stoupám stále výš,
až hebký vánek cítím ve své tváři.
Z vrcholku souznění sem neustále vane,
a já volám Pane!
Ať zázrak se stane..

2007 - 2013, Emanuel Vejnar
www.vejnar.com